

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: J. M.,
bytem X,

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. 092636/2017/KUSK,
sp. zn. SZ 072133/2017/KUSK ÚSŘ/KE,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2017, č. j. 092636/2017/KUSK, sp. zn. SZ 072133/2017/KUSK ÚSŘ/KE, a rozhodnutí Městského úřadu Benešov ze dne 31. 3. 2017, č. j. MUBN/20635/2017/VÝST, sp. zn. VÝST/83267/2016/BA, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 16. 10. 2017 Městskému soudu v Praze a usnesením ze dne 25. 10. 2017, č. j. 3 A 149/2017-26, postoupenou místně příslušnému Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a plánování (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 3. 2017, č. j. MUBN/20635/2017/VÝST, sp. zn.

VÝST/83267/2016/BA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně k žádosti L. a R. M. (dále též jen „žadatelé“) umístil stavbu oplocení mezi pozemky p. č. X a p. č. X v katastrálním území Z. (stejně jako všechny nemovité věci dále uváděné v tomto rozsudku) na pozemku p. č. X

2. Žalobkyně v žalobě uvádí, že správní orgány v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a s čl. 36 Listiny základních práv a svobod nedostatečně zjistily skutkový stav a v důsledku toho věc nesprávně právně posoudily. Konkrétně výkresová část projektové dokumentace, jež je součástí správního spisu, zakresluje předmětné oplocení po celé délce severní hranice pozemku p. č. X, zatímco podle její textové části se má oplocení nacházet pouze podél společné hranice pozemků p. č. X a p. č. X.
3. Dále se v řízení neprokázalo, že v souvislosti s umístěným oplocením nedojde k zastínění p. č. X a domu č. p. X, jenž je součástí pozemků p. č. st. X a p. č. st. X. Posudek zastínění, jenž je součástí správního spisu, se týká pozemku p. č. X, který není ani ve vlastnictví žalobkyně, ani žadatelů; to činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobkyně navrhovala důkaz místním šetřením, fotodokumentací a relevantním posudkem zastínění domu č. p. X, avšak žalovaný důkazní návrhy neprovedl a v odůvodnění uvedl, že betonová zeď o výšce 2,5 metru je rozhradou a žalobkyni nebude nijak omezovat. Žalovaný se také nezabýval odvolacími námitkami žalobkyně.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se s námitkami žalobkyně vesměs vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které odkázal. Nad rámec toho dodal, že není fyzikálně možné, aby dvoumetrové oplocení zastínilo dům žalobkyně nebo zamezilo oslunění pobytových místností nad míru stanovenou vyhláškou, jelikož dům č. p. X je od společné hranice vzdálen 4 metry. Nehrozí ani zastínění lodžie a vikýře, jakož ani místností, u kterých se nacházejí, neboť jsou umístěny výše než oplocení. Ohledně studie zastínění, má žalobkyně pravdu, že v ní původně byl uveden pozemek p. č. X, šlo však o zjevnou chybu v psaní, která byla záhy opravena na správné p. č. X. Byť je oplocení podle § 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“) stavbou, nejde o stavbu, která by musela být umístěna ve vzdálenosti 2 metrů od hranice sousedního pozemku. Pokud plot slouží jako rozhrada, bylo by nesmyslné jej umisťovat jinde než právě na hranici pozemku (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2016, č. j. 46 A 55/2014-21).
5. Žalobkyně v replice nesouhlasí s tvrzeními žalovaného obsaženými ve vyjádření k žalobě. Její dům č. p. X není od společné hranice vzdálen 4 metry, nýbrž 2,35 metru. Tuto vzdálenost je třeba počítat jako nejkratší možnou spojnicí mezi vnějším povrchem obvodových stěn, tj. včetně balkonů, lodžii a teras, což je právě případ domu žalobkyně. Ten má lodžii (vikýř), která však není zakreslena v projektové dokumentaci, z níž žalovaný vycházel. Rovněž správní orgány nezohlednily, že od roku 2011 opakovaně došlo k terénním navážkám v severní části pozemku p. č. X, čímž došlo k navýšení terénu o více než 1 metr. O tom svědčí i odlišnosti v kótování v projektové dokumentaci ke společnému územnímu a stavebnímu řízení a v projektové dokumentaci k žádosti o územní souhlas se stavbou plotu. Žalobkyně také nesouhlasí s tím, jakým způsobem došlo k opravě ve studii zastínění.
6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 28. 11. 2016 požádali žadatelé o územní souhlas se stavbou plotu z betonového prefabrikátu na pozemku p. č. X.

K žádosti přiložili projektovou dokumentaci z ledna 2015, podle níž bude nově navržený plot umístěn mezi pozemky p. č. X a p. č. X na místě stávajícího plotu z poplastovaného pletiva. Nový plot sestává z betonových prefabrikovaných panelů usazených do betonových prefabrikovaných sloupků a jeho výška je 2 metry nad přilehlým terénem. Podle situačního výkresu se plot nachází po celé severní hranici pozemku p. č. X (tj. i v té její části, kde tento pozemek hraničí s pozemkem p. č. st. X). Dále žadatelé přiložili studii zastínění, která posuzuje vliv stavby na pozemku p. č. X na zastínění domu na pozemku p. č. X (údaj je ručně opraven z původního p. č. X) betonovým plotem. V přiložených výkresech je pozemek p. č. X označen správně. Podle této studie umísťovaný plot vyhovuje požadavkům na proslunění obytných místností domu č. p. X (kritický bod) nacházející se na pozemku p. č. st. X. K věci podali stanoviska správci inženýrských sítí a dotčené orgány státní správy, kteří neměli ke stavbě plotu žádné výhrady.

7. Jelikož žadatelé nepřipojili k žádosti souhlasy dotčených osob, oznámil správní orgán I. stupně dne 21. 12. 2016 zahájení územního řízení, současně účastníkům sdělil, že upouští od ústního jednání, a vyzval je, aby do 15 dnů od doručení oznámení uplatnili své námítky. Dne 18. 1. 2017 se po nahlédnutí do spisu vyjádřila žalobkyně, která uvedla, že nesouhlasí se stavbou neprůhledného plotu, který zásadním způsobem zasáhne do její pohody bydlení. Uvedla také, že došlo k navážce zeminy v severní části pozemku p. č. X, takže betonový plot bude ve skutečnosti výš a bude zastiňovat více; dále poukázala na chyby ve studii zastínění.
8. Dne 31. 3. 2017 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým stavbu plotu umístil a stanovil podmínky pro její provedení. V odůvodnění stručně rekapituloval dosavadní průběh řízení a konstatoval, že stavba plotu svým charakterem patří do ploch venkovského bydlení, je tedy v souladu s územně plánovací dokumentací obce P. a vyhovuje obecným požadavkům na využívání území. Projektová dokumentace má náležitosti požadované vyhláškou č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na užívání území, ve znění vyhlášky č. 20/2012 Sb. Pozemek p. č. X je široký 4 metry, je tedy splněna odstupová vzdálenost od stavby plotu, a studie oslunění svědčí o tom, že jsou splněny požadavky na denní osvětlení a oslunění. K námitkám žalobkyně mj. uvedl, že podle ČSN 73 4301 musí být nejkratší doba proslunění bytu 90 minut denně; tato podmínka je podle studie oslunění splněna. Stran údajného navedení zeminy a zvednutí terénu odkázal správní orgán I. stupně na kontrolní prohlídku provedenou v souvislosti s prováděním stavby rodinného domu na p. č. X na základě rozhodnutí ze dne 28. 4. 2015, č. j. MUBN/24935/2015/VÝST, při které se na výšce terénu a vzdálenosti stavby rodinného domu od společné hranice nic nezměnilo.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. V něm popsala, že pozemek p. č. X v roce 2011 koupili žadatelé od žalobkyně. Součástí kupní smlouvy byla i dohoda o tom, že podoba oplocení mezi jejich pozemky vzejde ze vzájemné dohody, což se také stalo v případě stávajícího drátěného plotu, avšak nikoli v případě nového, když žádost o vydání územního souhlasu s vybudováním betonového plotu byla podána bez jejího vědomí. Dále namítla, že textová a výkresová část projektové dokumentace jsou ve vzájemném rozporu, neboť podle textové části se má plot nacházet na hranici pozemků p. č. X a p. č. X, ale v situačním výkresu je zobrazen i mezi pozemky p. č. X a p. č. st. X; není tedy jasné, kde má být plot umístěn. Situační výkres také neodpovídá stavu terénu po provedené navážce. V důsledku vybudování plotu dojde k zastínění zahrady na pozemku p. č. X a zastínění oken, která jsou všechna situována v jižní stěně jejího domu, a s tím

souvisejícímu snížení jeho hodnoty. Žalobkyně nesouhlasí ani s tím, že správní orgán I. stupně při výpočtu vzdáleností mezi stavbami nezohlednil vikýř (lodžii); je tedy chybný závěr, že je její dům vzdálen od společné hranice 4 metry, resp. od domu žadatelů 7 metrů. Ostatně podle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“) musí být stavba umístěna minimálně 2 metry od hranice pozemku, což platí i pro předmětný plot.

10. Dne 24. 7. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění podotkl, že smluvními ujednáními o podobě plotu mezi žalobkyní a žadateli se nemůže zabývat stavební úřad; takové nároky musí žalobkyně uplatnit u soudu v občanském soudním řízení. Předmětem tohoto řízení není vzdálenost mezi rodinnými domy žalobkyně a žadatelů (dům žadatelů už byl na tomto místě v minulosti pravomocně umístěn a povolen). Ohledně námitky, že žádná stavba nemůže být umístěna blíže než 2 metry od hranice pozemku, uvedl, že to neplatí pro rozhrady, jejichž podstatou je právě umístění na hranici pozemků. Tím samozřejmě není vyloučeno, aby vlastník sousedního pozemku vznášel námitky týkající se podoby, konstrukčních parametrů nebo šířky plotu nebo upozornil na to, že umístění rozhrady mu brání v účelném užívání jeho pozemku. V dané věci však žalovaný nezjistil, že by žalobkyni předmětná stavba obtěžovala nebo jí bránila ve výkonu jejích práv nad míru přiměřenou poměrům. Studie zastínění je součástí správního spisu a je z ní jasné, že doba proslunění oken žalobkyně vyhovuje; žádný důkaz svědčící o opaku žalobkyně nepředložila. Námitku snížení ceny nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně nepřisluší žalovanému posuzovat, neboť se jedná o námitku občanskoprávní.
11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
12. Žalobkyně nejprve poukázala na nesoulad mezi textovou a výkresovou částí projektové dokumentace a studie zastínění. Soud dává žalobkyni za pravdu, neboť z projektové dokumentace ověřil, že v textové části projektové dokumentace se uvádí, že se předmětný plot bude nacházet mezi pozemky p. č. X a p. č. X. Ve výkresové části projektové dokumentace je však plot zakreslen mezi pozemky p. č. X a p. č. X a p. č. st. X. Projektant si patrně nevšiml, že pozemek p. č. X ve vlastnictví žadatelů na své severní straně sousedí nikoli s jedním pozemkem žalobkyně (p. č. X), nýbrž se dvěma různými pozemky v jejím vlastnictví (p. č. X a p. č. st. X). Textová část projektové dokumentace tedy počítá s plotem přibližně o polovinu kratším než výkresová část. Správní orgán I. stupně tento rozpor neodhalil a výrokem prvostupňového rozhodnutí umístil stavbu plotu dle textové části projektové dokumentace mezi pozemky p. č. X a p. č. X (tj. „poloviční“ plot). Jinými slovy správní orgán I. stupně v řízení nevyjasnil, co je předmětem žádosti podané žadateli (tj. jak dlouhý plot žádají umístit). Z prvostupňového rozhodnutí tak není patrné, zda správní orgán I. stupně rozhodl o celé žádosti, nebo jen o její části a jak naložil se zbylou částí žádosti, již se žadatelé domáhali umístění plotu také mezi pozemky p. č. X a p. č. st. X. Žalobkyně na tento problém poukázala již v odvolání, avšak žalovaný na tuto námitku

nijak nereagoval. Ani žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí nevyjasnil, co je předmětem řízení.

13. Tato vada se promítá i do studie zastínění, jejíž textová část také nezohledňuje, že plot přiléhá také k pozemku p. č. st. X, zatímco její výkresová část zobrazuje plot po celé délce sousedské hranice. Naopak soud nemá za to, že by ručně provedená oprava chyby v psaní týkající se označení pozemku p. č. X způsobila nesrozumitelnost v tom, kterého pozemku se studie zastínění týká. Na správnost samotného výpočtu proslunění místností v domech ve vlastnictví žalobkyně (resp. oslunění tzv. kritického bodu v domě č. p. X) to sice nemusí mít vliv, nejprve je však třeba vyjasnit, jak dlouhý plot se vlastně v územním řízení umísťuje. Soud se proto nemůže vyjádřit k námitce žalobkyně, že se v řízení neprokázalo, že nedojde k zastínění pozemku p. č. X a domu č. p. X.
14. Dále žalobkyně tvrdí, že se žalovaný věcně nezabýval námitkami, které v řízení vznesla. Tento žalobní bod je zčásti důvodný.
15. Žalobkyně v odvolání namítla, že dojde ke snížení pohody bydlení obyvatel domů č. p. X a X, k takovému zastínění zahrady na pozemku p. č. X, že nebude možné na ní pěstovat žádné rostliny, a ke snížení hodnoty nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně. Žalovaný tyto námitky vypořádal pouhým konstatováním, že jde o námitky soukromoprávní, a proto se jimi v územním řízení nemůže zabývat. Tento závěr je však mylný. V první řadě je pojem kvalita bydlení (který s účinností od 1. 1. 2006 nahradil pojem „pohoda bydlení“) obsažen v § 25 odst. 1 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, jde tedy i o pojem veřejnoprávní, který musí správní orgány v intencích veřejnoprávních předpisů v územním řízení zkoumat. I kdyby nebyla kvalita prostředí žalobkyně ohrožena porušením některého veřejnoprávního předpisu, žalobkyně může v územním řízení uplatnit i námitky občanskoprávní. Občanskoprávní námitky mají právní základ v úpravě sousedských vztahů obsažené v § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod. O nedovolené imise jde jen tehdy, je-li splněna jak podmínka „v míře nepřiměřené místním poměrům“ (zkoumají se poměry obvyklé v daném místě), tak podmínka „podstatně omezuje obvyklé užívání pozemku“ (v jejím rámci se posuzují poměry druhové, tedy užívání obvyklé v jiných podobných místech; viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Přípustnost uplatňování tohoto typu námitky v územním řízení vyplývá z § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, podle něhož vlastník sousední nemovité věci může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je jeho právo přímo dotčeno. Dotčení vlastnického práva vlastníka sousední nemovité věci může spočívat mj. i v působení imisí na jeho nemovité věci. Smyslem uplatňování občanskoprávních námitky proti budoucím imisím v územním řízení je preventivně působit proti vzniku stavu, který by pravděpodobně nastal po realizaci stavby a který by znamenal porušení § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Takovou námitku, nepřesahuje-li rozsah jeho působnosti nebo nedojde-li k dohodě mezi účastníky, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě technických norem (§ 86 odst. 6 stavebního zákona). To však správní orgány v řízení neučinily a

námitkami žalobkyně se vůbec nezabývaly, a to ani do té míry, že by posoudily, zda je žalobkyně uplatnila včas. Uplatnění tzv. soukromoprávních námitek v územním řízení je ustanovením § 89 odst. 1 stavebního zákona koncentrováno k okamžiku konání ústního jednání a v případech, kdy se ústní jednání nekoná, je k jejich uplatnění stanovena lhůta, přičemž k později uplatněným námitkám se nepřihlíží (což neplatí jen pro námitky směřující do porušení hmotněprávních či procesněprávních předpisů). Požadavek žalobkyně, aby se správní orgány zabývaly i jejími soukromoprávními námitkami (v rozsahu výše vymezeném), je oprávněný. Jelikož se správní orgány těmito námitkami nezabývaly, je tato námitka důvodná. Tím žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

16. Dále žalobkyně v odvolání namítla, že by oplocení (jakož i každá jiná stavba) mělo být podle § 25 odst. 5 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území vzdáleno alespoň 2 metry od hranice pozemku. Touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval – byť poměrně stručně – na straně 3 – 4, kde uvedl, že tato zásada neplatí pro rozhrady, jejichž funkcí je právě označit v terénu vlastnickou hranici. Nepřímo tak parafrázoval závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 4. 4. 2016, č. j. 46 A 55/2014-21, na který posléze ve vyjádření k žalobě výslovně odkázal. S těmito závěry se soud ztotožňuje. Touto odvolací námitkou se tedy žalovaný zabýval a správně ji vypořádal. Námitka je nedůvodná.
17. Dále žalobkyně v odvolání namítala, že správní orgán I. stupně při určování vzdálenosti mezi jejím domem č. p. X, resp. X a plotem nezohlednil existenci vikýře, resp. lodžie, takže nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Žalobkyně má pravdu, že podle § 25 odst. 8 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území je třeba vzájemné odstupy mezi stavbami měřit na jejich nejkratší spojnici mezi obvodovými povrchy včetně lodžii. Jak soud uvedl v předchozím odstavci, plot plní funkci rozhrady je stavbou, kterou lze z povahy věci umístit na samé hranici pozemků. V § 25 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území se žádná minimální vzdálenost mezi rodinným domem a plotem nestanoví. Pro takové případy tedy platí jen obecný korektiv v § 25 odst. 1 této vyhlášky, podle nějž „[v]zájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.“ Správní orgány tedy nepochybily, pokud se vikýřem nezabývaly. Netřeba dodávat, že při neexistenci minimální odstupové vzdálenosti mezi dvěma stavbami je nejen třeba posoudit dodržení všech veřejnoprávních norem, ale také klást tím větší důraz na obecný požadavek udržení přijatelné kvality prostředí. Být ve studii zastínění projektant existenci vikýře zohlednil při výpočtu míry oslunění kritického bodu, napadené rozhodnutí žádnou přezkoumatelnou úvahu o tom, že žalobkyni dvoumetrový neprůhledný plot postavený ve vzdálenosti 4 metrů od jejích přízemních oken nenaruší kvalitu prostředí, neobsahuje; mj. i proto, že správní orgány nedostály své povinnosti zabývat se vznesenými soukromoprávními námitkami (srov. bod 15 tohoto rozsudku).
18. Žalobkyně také namítá, že správní orgány neprovedly jí navržené důkazy – místní šetření, důkaz fotografiemi z místa a novou studii zastínění. Ze správního spisu soud zjistil, že vypracování nové studie zastínění žalobkyně požadovala ve svém prvním vyjádření ze dne

18. 1. 2017. V něm také uvedla, že při nahlížení do spisu dne 16. 1. 2017 ukázala přítomné úřední osobě fotografie, které mají svědčit o navýšení terénu, v jehož důsledku bude umístěný plot stínit více, než se jeví ze studie zastínění. Tyto fotografie však nejsou součástí správního spisu a o tom, že by se s nimi správní orgán I. stupně seznámil způsobem popsaným žalobkyní, není ve spisu žádná zmínka, jakož ani o tom, že by žalobkyně požadovala provedení místního šetření. Soud v první řadě uvádí, že pokud si žalobkyně přála předložit nějaké listinné důkazy, k nimž by měly podle jejího přesvědčení správní orgány přihlédnout, měla je prostřednictvím podání učinit součástí správního spisu. Neformální způsob předkládání listin (došlo-li k němu) žalobkyní nezaručuje, že se stanou součástí správního spisu a správní orgány k nim budou muset zaujmout stanovisko (minimálně uvést důvody, proč je neprovedly, nebo proč je provedly, ale nepřihlédly k nim). Nelze tedy správním orgánům vytýkat, že neprovedly důkaz fotografiemi, které jim nebyly prokazatelně předloženy.

19. To však neplatí pro požadavek konání místního šetření. Správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení řízení konstatoval, že jsou mu známy poměry v místě stavby, a proto od místního šetření upustil. Žalobkyně sice požadavek na konání místního šetření výslovně nevznesla, avšak už ve svém prvním vyjádření ze dne 18. 1. 2017 uvedla zcela konkrétní tvrzení o tom, že se poměry v místě stavby změnily tím, že žadatelé na severní stranu pozemku navezli zeminu, a navýšili jej tak o více než 1 metr; to demonstrovala i poukazem na projektovou dokumentaci. Správní orgán I. stupně však přesto místní šetření nenařídil, což v prvostupňovém rozhodnutí odůvodnil tak, že při kontrolní prohlídce stavby rodinného domu (aniž uvedl, kdy k této kontrolní prohlídce došlo) nic takového nezjistil. To však tvrzení žalobkyně o aktuálním stavu pozemku p. č. X nijak nevyvrací, neboť není jasné, kdy tato kontrolní prohlídka proběhla, a není tedy jasné, zda se od té doby situace nezměnila. Námitka, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je důvodná. Z tohoto pochybení vyvěrá skutečnost, že správní orgány nedokázaly vyhodnotit, zda žadateli předložená studie zastínění odpovídá skutkovému stavu či nikoli (mimo jiných zásadních vad této studie zmíněných v bodě 13 tohoto rozsudku), ani reagovat na požadavek žalobkyně na vypracování nové studie zastínění.
20. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí trpí zásadními vadami. Žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně, správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav a jejich závěry jsou založeny na projektové dokumentaci, jejíž textová a výkresová část si v umístění plotu protiřečí, a proto není jasné, co vlastně bylo předmětem řízení. Proto soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zčásti nepřezkoumatelné, zčásti je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nemá oporu ve správním spisu. Soud proto napadené rozhodnutí bez jednání zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Protože vytýkané vady se odrazily v prvostupňovém rozhodnutí, zrušil soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i prvostupňové rozhodnutí.
21. V dalším řízení vyzve žalovaný (potažmo správní orgán I. stupně) žadatele k opravě projektové dokumentace a studie zastínění. Až si na základě opravené projektové dokumentace žalovaný ujasní, jaká stavba je předmětem řízení, posoudí, zda je možno tuto stavbu v navržené podobě umístit. V řízení bude dbát o to, aby zjistil skutkový stav, o němž nebudou důvodné pochybnosti (k tomu případně nařídí místní šetření, ukáže-li se toho potřeba), a na jeho základě se vypořádá s námitkami žalobkyně týkajícími se zhoršení

kvality prostředí, a to včetně případných námitek soukromoprávních. Tímto právním názorem je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)

22. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní. Většina z nich je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z něhož vycházel. Fotografiemi stavby, fotografií projektové dokumentace k rodinnému domu žadatelů a kopiemi katastrální mapy pak soud důkaz neprováděl, jelikož napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil, a proto si nečinil vlastní závěry o skutkovém stavu; o tom si musí učinit úsudek správní orgány a na jeho základě vydat nové rozhodnutí.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšné žalobkyni náhrada nákladů náleží. Tyto náklady soud vyčíslil na 2 000 Kč, přičemž částka sestává ze soudního poplatku za žalobu ve výši 1 500 Kč a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku ve výši 500 Kč, zaplacených žalobkyní, která byla usnesením ze dne 1. 12. 2017, č. j. 48 A 138/2017-52, částečně osvobozena od soudních poplatků ve výši 50 %.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu